

עין משפט גד מנחה

ג א מוי פיד מלמט פסוקים הלכה עי:
ד ב מוי פיה מלמט שאר אלמט טעומות ה' ג ופירב הלכה די עיין ביימי:
ז ב ג ד מוי פייז מהל' מעשה קרנות ה' ב:
ז ה מוי טס הלכה ג:
ז ו מוי טס הלכה ד:

מוסף רש"י

הדם ישפך ללמט הדבשר ישוף.
לעג' דמולין שטמוטו צנינה כקוביה כנמלא,
האי כביספ דהים כחא פסול גזרק הדין קורט שטנע לו היבשר יאכל.
שכר גמול כל הכפרה והיול' אסם מלוי שכר שהי על הספק זא ממתלה וכפר הספק והלך יורק.
ה' הם,
הטעם לירק סרוק מיל' העל בעל' לאלר זרקת דס וכוונות כג.
כלי שרת.
טון הכא דמקבל דס כלת כמל' טס כד.
צריד של מנחות קורטי קמח הניקב צממה ואלן טמן ננס למוכז.
לכר' לטון יבש ודיגמוטו כנלא סתה דק' כ:
היה קולו דק' אלו עז לו נמד' (וחזיקו לר).

שיטה מקובצת

א יאכל רבי:
ג תיבת מדאמרי' מנחך לר' שמעון מרכל:
ג ל' לשרוף כשרוף דמי:
ד לפסולת:
ז ושני נמי מי מנחה יהי:
ז כ' קא מביע:
ז אלו להביא:
ז שני שטרות:
ז פ' שני שטרות:
ז פליג לה:
ז בירוחת מפרש:
ז ונקטר על טה:
ז יספך:
ז ח' לה הניכ:
ז טו התוריא:
ז טז לעיני שרידי:
ז דמי הוא:
ז טז מעיקרא דרבי:
ז טז צריד של מנחות קצת מן הסולת לא ננע בשמן:
ז יז יושב כמדאמרי לעיני שופר היה קולו צורו ואותו צורו יהיה יבש שאין הקול נשמע ובלעז ראקו:
ז טח מה שהביא הביא:
ז טט אלו להביא:
ז עא אחד שהיו נותנים לפניו הדי' ומד' היה אלו פסולין והביא דנדב בכלי אחד (הביא):
ז עב שנתערבו דאמרינן:
ז עג אבל הכא:
ז עד בקונטרס גליין פיה דרוק ור' יורש דלעיל שדרב כליים כליים שנתחייב בשני לוגין וכשתביא בכלי אחד בוללג מלוג כר' אליעזר דאמר אפילו מנחה של ששים שטרין אין לה אלא לוג ופסולה דרשה מבוללה חיבה והכא איירי שבלג בשני כליים ואח"כ נתן כשני אחד לקמץ ולכן הם כשני מנחות שנתערבו ע"כ:

קב:

כי קאמרינן דרבנן, מימנה צפרק אור ליי"ד (פסחים ב.) דקאמר האי צפר דליחכשר צמאי כו' אללא צמיצת הקודש מפשוט דצפר ר"ש [בן לקיש] אמאי לא משני כי הכא דר"ש בן לקיש מיציעי ליי' דלוריית' כי קאמר הכא דרבנן ויי"ל דרזחא למתן שם אפי' לרב יוסף דלמר

צפ"צ דחולין (דף נו:) : לר"ש בן לקיש

נמי עשאוהו כהכשר מים דרבנן משמע דקסבר דמיציעי' ליה דרבנן ולדידיה ה"ג דמיפשוט מהכא כי היכי דפשיט ליי' הכס:
בשרתי מנחות שנתערבו.
ואמרינן צהקומץ רצה (לעיל ג.) אס יכול לקמון מוז צפני עגמה ומוז צפני עגמה כשרות ואס לאו פסולות והא דקמני נמי לעיל אלו להציא צפני כלים והציא צבלי אחד פסולה כגון ללא יכול לקמון מכל אחת צפני עגמה כן ב'!
פ"י צקוי ועוד יי"ל דהכא מייירי כגון שאמרו לו צמתי כלים נדרת והקרינן צמתי כלים ומוז ומנן צבלי אחד וקמ"ל דאף ע"פ שמתחילה הציא צבלי אחד מ"מ הויא לה השמא כשמי מנחות שנתערבו:
הא מני בית שמאי היא דאמרי

תפוס צשון ראשון דתני

ב'! צפ' שני דניזר (דף ט.) מפרש טעמיה דצ"ש דקצר לה כר"מ דלמר אין אדם מואיל דצברו לצטלה וכיון מן הגרוגרות לאתשולי קאתי ז' צ"ש וכיון דאין שאלה צהקדש צמירות פ"י כיון דאין אדם מואיל דצברו לצטלה לא מיתנא מעיקרא כי אמר הריני מזיר היה דעתו ז' לגמור מן הגרוגרות ומן הדגלה אללא אמר דנמלך הוא והיינו לאתשולי שרואה לחזור בו וכיון דקצרי אין שאלה ז' כדתנן (זס ז:) בית שמאי אומרים הקדש טעות הקדש הכי נמי לא מני' מחדר אף בתוך כדי דיבור אע"ג דצטלמא כדיצור דמי וצית הלל לאומרים אינו מזיר דקצרי לה כר"ש דמתן ר' שמעון פוטרי שלא התנדב כדרך המתנדבין פ"י צקונט' גבי הוי עלי מנחה מן השעורים דקאמר מנא קמא יציא מן הסיטין דתפוס לשון ראשון ור"ש פוטרי דאין זה כדרך המתנדבין דאין מנחה צאה שעורין אללא מנחה העומר ומנחת קנאות והכי נמי צמירות לא הוי מזיר דמעיקרא לאומרים אינו מזיר דקצרי ואס תאמר ולימנא טעמא דצית הלל משוס דיש שאלה להקדש וצית הלל לטעמיהו דלאמרי הקדש טעות לא הוי

אומר אף ידי נדרו נמי יצא:
זו להביא במחבת:
והא תניא לא קידשום כלי שרת אמר אביי לא קידשום ליקרב אבל קידשום ליפסל ואמר אביי לא שנו

המנחות והנסכים פרק שנים עשר מנחות

יעה עד שיספא.
צכריתות (דף כג:) א' צגמ' מפרש טעמא דרבנן מתוך שלבו נוקפו י'! גמר ומקדיש לה:
רבי אליעזר אומר יקריב.
ואזיל לטעמיה דלמר צכריתות (דף כה.) מתנדב אדם אסם תלוי בכל יוס:
י' ישפוך.
לארץ והבשר ישרק דחולין שנשחטו בעזרה היא:
גורק דס.

ואחר כך נודע לו הבשר יאכל לכהניס

שעל הספק צאה מתחילה וצשעת כפרתה דהיינו זריקה אסמי ספק היה וכפרה ספקיה והלכה לה י'!
הכי מפרש צכריתות:
גורוק דמי.
וקשיא לרב אשי ורב נחמן דהא הכא אף על גב דלא זריק שרי ליה למזריקה ולמיכליה דלכולא ב'!
הימדא חציב ליה משגרהה לזריקה אלמנא לעינן ב'!
ז' שנינו אכולא אמרינן אי צעי זריק:
י' מידי הוא טעמא.
כלומר וכי טעמא דרבי יוסי משוס דמרוק דמי:
כלי שרם.
כגון האי כוס שנתקבל צו דסם מקדשין את הפסולין שאינן פסולין לגמרי אללא כה"ג ליקרבי:
וכל העומד לירוק וכו'.
למאי דקד' מעיקרא י'!
רבי יוסי צשיטת רבי שמעון אמרה נקיט לה:
לריד רבי מנחות.
י'!
כדלמרינן לעינן שופר (ר"ה דף כ:) : לריד או עצה.
קאת מן הסולת שלא ננע צשמון ולא הכוכב ונגע צו שרץ מונין צו ראשון ושני וכו'.

לריד לשון יוצא ב:
כי קמבעי ליה **דלורייתא** והביא רבינא לרב אשי והוי דמהניא להו חיבת הקודש ז' לאיפסולי דגופיה ליקרויי טמא נמי למימני ביה ראשון ושני ז' תפשוט ז' דבעי ריש לקיש צריד של מנחות **ב**מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון ושני כי ז' מביעיא ליה לריש לקיש דאורייתא כי קאמרינן דרבנן:
מתני'
האומר ז' הרי עלי במחבת והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא זו להביא במחבת והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת הרי זו פסולה **האומר** הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד והביא בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחד מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא **האלו** ז' בכלי אחד והביא בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחד הרי אלו פסולין הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד והביא בשני כלים אמרו לו בכלי אחד נדרת הקריבין בשני כלים פסולין בכלי אחד כשרין יהרי עלי שני עשרונות להביא בשני כלים והביא בכלי אחד אמרו לו בשני כלים נדרת הקריבין בשני כלים כשרין נתנו לכלי אחד כשתי מנחות שנתערבו:
גמ'
וצריכא דאי אשמעינן הך קמיייתא משום דאמר במחבת וקא מיייתי במרחשת אבל הכא דאידי ואידי במחבת ואידי ואידי במרחשת אימא ידי נדרו נמי יצא ואי אשמעינן דא משום דקא פליג להו אבל התם דלא פליג ז' ביה אימא לא צריכא ת"ר מה שהביא הביא וידי נדרו לא יצא ר"ש

אמר ר' שמעון פוטרי שלא התנדב כדרך המתנדבין פ"י צקונט' גבי הוי עלי מנחה מן השעורים דקאמר מנא קמא יציא מן הסיטין דתפוס לשון ראשון ור"ש פוטרי דאין זה כדרך המתנדבין דאין מנחה צאה שעורין אללא מנחה העומר ומנחת קנאות והכי נמי צמירות לא הוי מזיר דמעיקרא לאומרים אינו מזיר דקצרי ואס תאמר ולימנא טעמא דצית הלל משוס דיש שאלה להקדש וצית הלל לטעמיהו דלאמרי הקדש טעות לא הוי

נדרת הוה ליה למימר להו אללא לשס נדר אחרינא מיייתנא לה:
כשהי מנחות שנתערבו.
בד' כדלמרינן צהקומץ [צבה] (לעיל דף ג.) אס יכול לקמון מוז צפני עגמה ומוז צפני עגמה כשרות ואס לאו פסולות.
היא דקמני נמי לעיל אלו להציא צפני כלים והציא צבלי אחד פסול כגון שאין יכול לקמון מכל אחת צפני עגמה ז' צבלי אסם למוז צפני עגמה כשרות ואס מנחת צמחת ואס מנחתה צמינא ידי נדרו נמי יצא:
אידי ואידי.
כלי שנדר ושהציא ב'!
משוס דקא פליג לה.
שהולק מנחה גדולה לשתי מנחות קטנות שנדר צבלי אחד והציא צבלי אחד וכו'.
ר.ש.
אכולא מתנינן פליג דקסבר קציעומא דמנא אלו כלי' הוא:
והא תניא לא קידשום.
אותן כלי שרת שהציאן צו וכיון דלא קידשום אמאי פסולות הא מני לאהדריניהו ולאיתימי צבומן כלים שנדר' לא שנו.
דזו להציא צמחת והציא במרחשת פסולה אללא

מסורת הש"ס

א (לעיל עט: פסחים ג: כריתות כד: מנחה כג:) : צ"ק ע"ג:
א (פסחים כ חולין ג.ו.) (לעיל ג.) דף כד:
א (ז' שו"י ז"ק א) ז' צ"ל מלמרי ר"ש כל העומד כר.
א (ז' שו"י ז"ק א) ט' מרחשם ארי ואלו כלי שנדר ושהציא צמינא ידי נדרו נמי יאל' והסי' כלי' צ"ק א' ז' צ"ל לוסן,
א (ש"ך דף קג ע"ג) ז' צ"ל וצ"ש.
א (ט' למוזר יע"ד, א) ז' צ"ל להקדש צמחין כ"י צ"ק.
א (למוזר יע"ד, א)

גליון הש"ס

נפרא היבת הקודש כפבשרת:
עין וינא דף ממ ע"א חוקפתת ד"ה צמחות ובט"ו חגיגה דף כה ד"ה לא יפא:

רבינו גרשום

שאם אינו בא על חטא זה הרי הוא אב על ספק חטא אחר והכי סבירא ליה לר' אליעזר דמכרי אדם אשם תלוי בכל יום:
הדם ישפך הכל והבשר ישוף שלא ע"ג המזבח שרי אין לתן תקנה:
גורק הדם ואח"כ נודע לו שלא חטא הבשר יאכל הואיל וכבר נודע חוק ה' יוסי אומר אפי' הים ככוס במדקו.

ונודע לו קודם שנוהר אפילו הכי זורק והבשר יאכל לכל העומד לירוק כדורו דמי וקשיא לפאן דאמר דאי בעי זריק אל אמרינן:
מידי הוא טעמא.
לכומר מי כשרת דפשוט היא טעמא דכל העומד לירוק כדורו דמי קאמר רבי יוסף קשיא לפאן דאמר דאי בעי זריק אל אמרינן:
לאו ריהני טעמא דר' יוסי ז' דכלי שרת מקדשין את הפסול:
וימניני ביה ראשון ושני נמי כגון שנטמאו האוכלין שרץ למימני ביה ראשון ושני נמי:
דבר יבש של מנחות כגון סלת ולבונה כמו היה קולו עבה או צורו כענין ורקו מחמת שיבש הוא התופר:
כי קאמרינן הכא בנדרת ופה דמטמאה מינחם חיבת הקודש מדרבנן קאמרינן:
מה שהביא כשר.

וידי נדרו לא יצא וצריך עוד להביא כמו שנדר אבל נדר מנחה זו שהיה ר' לפניו להביא במחבת ושניה בה פסולה:
אלו להביא בכלי שרת אחר.
לקמון מתן קומץ אחר בלבדי ושניה פסולין:
נתון לכלי אלו ש' לתן דין ב' מנחות שנתערבו שאם יחיל לקמון מוז כמי עצמו ומוז כמי עצמו כשרין:
אבל הכא בהאומר הרי עלי ב' שערות דאידי ואידי במחבת או אידי ואידי במרחשת שלא שניה אלא בכלי אימא ידי נדרו נמי יצא:
משוס דקא פליג ביה בכלי משום הכי לא יצא:
והנניא לא קידשום כלי שרת דמשמע דאפילו

א (נהלא דתפך פאן איה מיתב).

מסורת הש"ס

18) ויזר ט:11. 19) ונפחסו נג: מיר טו: מפרץ כ:1. 20) ונעיל פא:17. 21) מיר טו: ונעיל פא:17. 22) גי' זיק' ונמנמת, 23) ז"ל השעורים אין בדעתו טו: זיק' 24) ז"ל עיל קרבן, זיק' 25) ז"ל אכל לתק: זיק' 26) ז"ל נמי לא היו. זיק' 27) ז"ל טעמא דביש כריש: זיק' 28) ז"ל נמי כבי כו: זיק' 29) ונפחסו דף נג:21. 30) זיק' מ"ג. 31) גי' זיק' 32) ז"ל דלא תימא דלא תחיל למנות עד שידע שזאת מיר ומיהו טו: זיק' 33) גי' זיק' 34) ומיהו טו: זיק' 35) גי' זיק' 36) זיק' 37) דים לנכרי וכו' ומעיקרא לזה איכיון:

תורה אור השלם

1. מוצא שחקיך תשמר וְעִשִּׂיתָ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי לְךָ אֱלֹהֶיךָ בְּדָבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ בְּפִיקֶיךָ:
דרים כד כד

הגהות הב"ח

18) רש"י דים לנכרי וכו' ומעיקרא לזה איכיון:

גליון הש"ס

תוס' ר"ח (פעמור הקורב)
חא וכו' ולבר מצו
לבהדר הב"ח: עיין לעיל דף פא ט"ז מסופסו דיה מודה:

מוקף רש"י

ר' שמעון פוטר.
בזמור הרי עלי מנחה מן השעורים דמנן כמנחת מציא מן החטין דכיון דלמא ליה מיעבד תפוס ליה משום דר' יוחנן אוקי טעמא דמתני' משום דטעי דליכא למימר אילו הייתי יודע כו' אבל בעדשים לא טעי 17) דמעיקרא לא למידי איכיון:
אם מאי טעמא הדרס כד.
לידק איכא לתרוצי דלא מיבעיא קאמר לא מיבעיא עדשים דכיון דקיי"ל תפוס לשון ראשון דמייד כיון דלא טעו צהו אינשי איכא למימר מעיקרא כי אמר ה' למנחה גמורה איכיון וצעא למיהדר ציה וסבר אימא מידי דלא חוי להקריצה ונקט עדשים הלכך חייב דלא מצי מהדר ציה אבל שעורים דליכא למימר כיון דטעו צהו אינשי אימא למנחת שעורים ממש כדפריש ויכין דאין מנחה צהה שעורים ליפטר דודאי מצי אמר אילו הייתי יודע דסופי להציא חטים לא הייתי נודר כל עיקר קמשמע לן:
לא

שיטה מקובצת

18) תיבות לא אמר כלום נמחק: 19) דלעיל ומוקי דטעמא: 20) בזמור אילו: 21) טעי ומעיקרא לזה איכא מנחה למנחה:

המנחות והנסכים

אלא שקבען בשעת נדר. הרי עלי להציא את זו במנחת: **אבל בשעת הפרשה**. דבשעת נדר אמר הרי עלי מנחה חסם ובשעת הפרשה קבעה ואמר זו אציא לשם נדר במנחתם: | **לא אמר כלום**. לא מיפסול: **מאי טעמא כאשר נדרם**. כמיז כמו שאמרת בשעת נדר

קיים דכריך ולא כאשר הפרשת דבשעת הפרשה לא קבעה: **אמאי**. מחוייב לאמורי מן החטים: **נדר ופסחו עמו הוא**. עם הגדר אמר פתח שמתחרט נזו כדיון דלמנר מן 1)השעורים אמר' דאין דעתמו להציא כלום דלדס יודע שאין מנחה מן השעורים: **ספוס לשון ראשון**. וכיון דלמנר הרי עלי מנחה אימיז בנמחה הוגנת: **גרוגרות ודצילה**. לא שייכא צהו מירות: **הרי זה נזיר**. מן היין דתפוס לשון ראשון: **הדר ציה חזקיה משמעמא לעיל** 2) ומודה דטעמא דמתני' בזמנר 3) לא היעמי יודע כו': בשעורין איכא למימר דטעי משום דיחיד מציא מנחת קנאות מן השעורים אבל בעדשים ליכא למימר דטעי הלכך פתחו עמו הוא דלא נתכוין להציא כלום: **כמאן אמרם לשמעפיה**. לזמנר כמאן אוקמא למתניתין לעיל כצית הלל: **בעדשים לא טעי**. וליכא למימר אילו הייתי יודע דהא דדאי ידע שאין מנחה של עדשים ולאו למידי איכיון: **לדציו דחזקיה**. דלוקמא מעיקרא כצית שמאי קאמר ליה רבי יוחנן דאפילו מן העדשים תפוס לשון ראשון וליה לא סבירא ליה משום דר' יוחנן אוקי טעמא דמתני' משום דטעי דליכא למימר אילו הייתי יודע כו' אבל בעדשים לא טעי 4) דמעיקרא לא למידי איכיון: **אם מאי טעמא הדרס כד**. לידק איכא לתרוצי דלא מיבעיא קאמר לא מיבעיא עדשים דכיון דקיי"ל תפוס לשון ראשון דמייד כיון דלא טעו צהו אינשי איכא למימר מעיקרא כי אמר ה' למנחה גמורה איכיון וצעא למיהדר ציה וסבר אימא מידי דלא חוי להקריצה ונקט עדשים הלכך חייב דלא מצי מהדר ציה אבל שעורים דליכא למימר כיון דטעו צהו אינשי אימא למנחת שעורים ממש כדפריש ויכין דאין מנחה צהה שעורים ליפטר דודאי מצי אמר אילו הייתי יודע דסופי להציא חטים לא הייתי נודר כל עיקר קמשמע לן:

אלא שקבען בשעת נדר א אבל בשעת הפרשה לא כאשר נדרת ולא כאשר הפרשת איתמר נמי אמר רבי אחא בר הנינא אמר ר' אמי אמר רבי יוחנן לא שגנו אלא שקבען בשעת נדר אבל בשעת הפרשה לא כאשר נדרת ולא כאשר הפרשת: **מתני'** 6) האומר הרי עלי מנחה מן השעורים יביא מן החטים קמח יביא סולת בלא שמן ובלא לבונה יביא שמן ולבונה חצי עשרון יביא עשרון שלם עשרון ומחצה יביא שנים 7) רבי שמעון פוטר בשלא התנדב כדרך המתנדבין: **גמ'** 8) אמאי נדר ופתחו עמו הוא אמר חזקיה הא מצי בית שמאי היא דאמרי תפוס לשון ראשון דתנן 9) הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה ב"ש אומרים נזיר ובית הלל אומרים יאינו נזיר ר' יוחנן יודע אמר אפי' תימא בית הלל דבאומר אילו הייתי יודע שאין נודרין כך לא הייתו נודר כך אלא כך אמר חזקיה לא שגנו אלא דאמר מנחה מן השעורים אבל אמר מנחה מן העדשים לא מכדי חזקיה כמאן אמר לשמעתיה כבית שמאי ובית שמאי משום תפוס לשון ראשון הוא מה לי מן השעורין מה לי מן העדשים הדר ביה ומאי טעמא הדר ביה אמר רבא מתני' קשיתי' מאי איריא דתני מנחה מן השעורים ליתני גמ' העדשים אלא שבע מינה משום דטעי הוא 10)בשעורים טעי בעדשים לא טעי ורבי יוחנן אמר אפילו מן העדשים מכדי ר' יוחנן כמאן אמרה לשמעתיה כבית הלל וב"ה משום דטעי הוא בשעורין טעי בעדשים לא טעי לדרבוי דחזקיה קאמר לא מעי לדרבוי דחזקיה קאמר ליה את מאי טעמא הדרת כך משום דלא קתני מן העדשים דלמא לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא מן העדשים דאיכא למימר מהדר הוא דהדר ביה ותפוס לשון ראשון אלא אפי' מן השעורים נמי דאיכא למימר מיטעא הוא דקא מעי אפי' הכי תפוס לשון ראשון אמר

הייתי נודר מצי אמר אילו הייתי יודע דסופי להציא חטים לא הייתי נודר כל עיקר קמשמע לן:
לא

לא יתחיל למנות ומיהו אין מזה ראה דליטריך ליה להאשמעינן אע"פ שעבר ושמה ין צימי מזירותו אפילו הכי עולין לימי המנין כדמוכח הסם בגמ' ואת' מאחר דמפרשי טעמא דב"ש משום דאין אדם מוציא דבריו לצטלה וכי אמר הריני נזיר היה דעתו לגמור ולפרש מן היין אם כן קשה אמאי איטריך למימר טעמא דב"ה משום דסברי כרבי שמעון לימא דקסברי אדם מוציא דבריו לצטלה ועוד קשה אטו רבנן דר"ש דלמרי יציא מן החטין מי סברי לה כב"ש דלמרי מן הגרוגרות היו נזיר וכי תימא דב"ש תנו לה כדקאמר חזקיה ב"ש היא אכתי קשה מר' יוסי צפ' מקוס שנהגו 11) דלמרי' לא סבר לה כר"ש מי קאי רבי יוסי כב"ש וי"ל דרואה ליישב דברי צ"ה ככולי עלמא אפי' כמאן דלמנר אין אדם מוציא דבריו לצטלה והא דקאמר סברי לה כרבי שמעון לאו משום דפליגי ארבען דר' שמעון לעינן מנחה אלף לזמנר גבי נזיר הוי מסקי טעמייהו כר' שמעון גבי מנחות ומיהו רבנן גופייהו מודו גבי גרוגרות דלא הוי נזיר דדוקא גבי מנחה יציא מן החטין משום דשעורין שייכי גבי מנחה כדאשכחן מנחת העומר ומנחת קנאות דכאות שעורין ולמנחה מעליא איכיון אבל גרוגרות לא שייכי למירות ומעיקרא כי אמר הריני נזיר לא היה דעתמו למירות כלל ולחזקיה מדמי מנחה ומירות אהדי ההיא דמקוס שנהגו דרבי יוסי לא סבר לה כרבי שמעון לאו רבי שמעון דפירקין קאמר אלף אההוא דלקמן צפרק הרי עלי עשרון (דף קט.). דמתן הרי עלי עולה שאקריננה צצית חוויי יא רבי שמעון אומר אין זו עולה דטעמא משום דלא התנדב כדרך המתנדסים וההיא דתדוסא איש רומי דפרק מקוס שנהגו (סס דף נג:.) דמיא לה אבל גבי מנחה מן השעורים מודה דפטור כרבי שמעון דהיינו טעמא משום דגבי עולה כי אמר הרי עלי עולה שייך בקדושתה וכי אמר אחר כך להקריב צצית חוויי מכל מקוס קדושה היא וכיון דחל עליה הקדש תו לא פתק אבל מנחה מן השעורים לא קיבל עליי מנחה מן החטין ומודה רבי יוסי דפטור: **הריני** נזיר מן הגרוגרות. בתוספתא (רפ"ב דמירות) תניא 12) [כתיובין כינויים צית שמאי אומרים מיר וצית הלל אומרים אינו מיר ואחו כינויי כינויים האומר הריני מיר מן הגרוגרות ומן הדבילה ותימה מה שייכא הכא ורבינו חם פירש דצירושלמי מפרש דקרו אינשי לגרוגרות מירוש פי' כששולטין אותו אומר כך היה צלצי לשון רבינו חם:
לא

המנחות והנסכים פרק שנים עשר מנחות קג.

הקדש 13) ולכן מצי למיהדר תוך כדי דיבור וי"ל דלמ"ד אין פותחין במרטה נקט טעמא דב"ה דסבר כר"ש וטעמא דב"ש נקט לשנויי אפי' למ"ד פותחין דלמ"ד אין פותחין לא הוי לריך לפרושי טעמא דב"ש משום דאין שאלה להקדש ועוד יש לפרש דיימא ליה לפרושי טעמא דצית הלל כר"ש משום דהיינו נמי טעמא דב"ש

לר' יהודה דקמני סופא אמר רבי יהודה אף כשאלמרו צ"ש לא אמרו אלף צלזומר הרי הן עלי קרבן פירות כשצדקנהו אכ"כ למאי נתכוון אמר להיות מן הגרוגרות 14) עלי נתכוונתי אז הוא נזור מן הגרוגרות כאלו אמר גרוגרות ודצילה עלי קרבן ואין זה דברים שצלב שצבו אינו משונה ממה שצפיו דהוצאת פיו לא משמע מזירות 15) אבל לרבנן כי אמר הכי הוי נזיר דהוצאת פיו משמע להו לשון מזירות לא פתחו עמו הוא אמר חזקיה הא מצי בית שמאי היא דאמרי תפוס לשון ראשון דתנן 16) הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה ב"ש אומרים נזיר וחלל אומרים יאינו נזיר ר' יוחנן יודע אמר אפי' תימא בית הלל דבאומר אילו הייתי יודע שאין נודרין כך לא הייתו נודר כך אלא כך אמר חזקיה לא שגנו אלא דאמר מנחה מן השעורים אבל אמר מנחה מן העדשים לא מכדי חזקיה כמאן אמר לשמעתיה כבית שמאי ובית שמאי משום תפוס לשון ראשון הוא מה לי מן השעורין מה לי מן העדשים הדר ביה ומאי טעמא הדר ביה אמר רבא מתני' קשיתי' מאי איריא דתני מנחה מן השעורים ליתני גמ' העדשים אלא שבע מינה משום דטעי הוא 17)בשעורים טעי בעדשים לא טעי ורבי יוחנן אמר אפילו מן העדשים מכדי ר' יוחנן כמאן אמרה לשמעתיה כבית הלל וב"ה משום דטעי הוא בשעורין טעי בעדשים לא טעי לדרבוי דחזקיה קאמר לא מעי לדרבוי דחזקיה קאמר ליה את מאי טעמא הדרת כך משום דלא קתני מן העדשים דלמא לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא מן העדשים דאיכא למימר מהדר הוא דהדר ביה ותפוס לשון ראשון אלא אפי' מן השעורים נמי דאיכא למימר מיטעא הוא דקא מעי אפי' הכי תפוס לשון ראשון אמר

הייתי נודר מצי אמר אילו הייתי יודע דסופי להציא חטים לא הייתי נודר כל עיקר קמשמע לן:
לא

לא יתחיל למנות ומיהו אין מזה ראה דליטריך ליה להאשמעינן אע"פ שעבר ושמה ין צימי מזירותו אפילו הכי עולין לימי המנין כדמוכח הסם בגמ' ואת' מאחר דמפרשי טעמא דב"ש משום דאין אדם מוציא דבריו לצטלה וכי אמר הריני נזיר היה דעתו לגמור ולפרש מן היין אם כן קשה אמאי איטריך למימר טעמא דב"ה משום דסברי כרבי שמעון לימא דקסברי אדם מוציא דבריו לצטלה ועוד קשה אטו רבנן דר"ש דלמרי יציא מן החטין מי סברי לה כב"ש דלמרי מן הגרוגרות היו נזיר וכי תימא דב"ש תנו לה כדקאמר חזקיה ב"ש היא אכתי קשה מר' יוסי צפ' מקוס שנהגו 18) דלמרי' לא סבר לה כר"ש מי קאי רבי יוסי כב"ש וי"ל דרואה ליישב דברי צ"ה ככולי עלמא אפי' כמאן דלמנר אין אדם מוציא דבריו לצטלה והא דקאמר סברי לה כרבי שמעון לאו משום דפליגי ארבען דר' שמעון לעינן מנחה אלף לזמנר גבי נזיר הוי מסקי טעמייהו כר' שמעון גבי מנחות ומיהו רבנן גופייהו מודו גבי גרוגרות דלא הוי נזיר דדוקא גבי מנחה יציא מן החטין משום דשעורין שייכי גבי מנחה כדאשכחן מנחת העומר ומנחת קנאות דכאות שעורין ולמנחה מעליא איכיון אבל גרוגרות לא שייכי למירות ומעיקרא כי אמר הריני נזיר לא היה דעתמו למירות כלל ולחזקיה מדמי מנחה ומירות אהדי ההיא דמקוס שנהגו דרבי יוסי לא סבר לה כרבי שמעון לאו רבי שמעון דפירקין קאמר אלף אההוא דלקמן צפרק הרי עלי עשרון (דף קט.). דמתן הרי עלי עולה שאקריננה צצית חוויי יא רבי שמעון אומר אין זו עולה דטעמא משום דלא התנדב כדרך המתנדסים וההיא דתדוסא איש רומי דפרק מקוס שנהגו (סס דף נג:.) דמיא לה אבל גבי מנחה מן השעורים מודה דפטור כרבי שמעון דהיינו טעמא משום דגבי עולה כי אמר הרי עלי עולה שייך בקדושתה וכי אמר אחר כך להקריב צצית חוויי מכל מקוס קדושה היא וכיון דחל עליה הקדש תו לא פתק אבל מנחה מן השעורים לא קיבל עליי מנחה מן החטין ומודה רבי יוסי דפטור: **הריני** נזיר מן הגרוגרות. בתוספתא (רפ"ב דמירות) תניא 12) [כתיובין כינויים צית שמאי אומרים מיר וצית הלל אומרים אינו מיר ואחו כינויי כינויים האומר הריני מיר מן הגרוגרות ומן הדבילה ותימה מה שייכא הכא ורבינו חם פירש דצירושלמי מפרש דקרו אינשי לגרוגרות מירוש פי' כששולטין אותו אומר כך היה צלצי לשון רבינו חם:
לא

לא

קג.

עין משפט ונר מצוה

יה א מיי פ"יו מהלכו
מעשה הקדנות לה' נ:
יב ב מיי טס לה' ט:
ב ג מיי פ"ח מהלכות מירות
הלל: י:

בא ד ה מיי פ"יו מהלכות
מעה"ק הללע ט:

רבינו גרשום

פסול ליכא: אמר אביי וכו' לא שנו כי אמר זו להביא במחבת דפסול אלא שקבען בשעת נדר כשנר החילה אמר זו אבל קבען בשעת הפרשה כגון שבשעת נדר אמר הרי עלי ובשעת הפרשה כשהפריש אמר זו להביא במחבת אמ הביא במירחתי יצא דתשפור ועשיתי כאשר נדרת כתיב ולא כאשר פרשת: הרי עלי מנחה איני' דאמר מן החטין דאין מביאין מן השעורין אלא עומר ומנחת קנאות יכן אמר קמח יביא סולת: אמר יבאי מן החטין נדר ופתחו עמו כדפריש לעיל בפרק התורה: ב"ש אומרים נזיר דקסברי אין שאלה לנזירות ואין שאלה לתקדש: אפילו תימא בית הלל ואמאי יביא מן החטין באומר אילו הייתי יודע שאין נודין כך אמר חזקיה לא שגנו אלא דאמר מנחה מן השעורים לא מכדי חזקיה קאמר לא מעי לדרבוי דחזקיה קאמר ליה את מאי טעמא הדרת כך משום דלא קתני מן העדשים דלמא לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא מן העדשים דאיכא למימר מהדר הוא דהדר ביה ותפוס לשון ראשון אלא אפי' מן השעורים נמי דאיכא למימר מיטעא הוא דקא מעי אפי' הכי תפוס לשון ראשון אמר

13) נראה דל"ל שחי בזולא לא מתיין במחלה למר דברי שא"י והלכן למינן דתפוס לשון ראשון וכו'.

^[1] תיבות לא אמר כלום

^[2] נמחק: 19) דלעיל ומוקי דטעמא: 20) בזמור אילו: 21) טעי ומעיקרא לזה איכא מנחה למנחה: